

Παραθέτω εδώ ένα τυχαίο κεφάλαιο από το βιβλίο
του **Δημήτρη Επικούρη**: Οι Όρθιοι. --- Έκδοσις 2011.
Σελίδες **198**, μέγεθος **A5**. Τιμή **14** ευρώ.

email επικοινωνίας και παραγγελιών: epikourisbook@dablues.gr

Τα έξοδα αποστολής είναι 5 ευρώ και επιβαρύνουν τον παραλήπτη.
Για παραγγελίες εξωτερικού, η πληρωμή γίνεται μόνο μέσω **Western Union**.
Τα στοιχεία θα σας τα δώσει ο συγγραφέας μέσω της παραγγελίας σας.

Εάν διαβάσετε το βιβλίο και σας αρέσει ο τρόπος γραφής, τότε καλό είναι να το προτείνετε παντού. Είναι το καλύτερο δώρο για οποιονδήποτε, ακόμη και για τον πιο δύσκολο αναγνώστη. Και... **ΠΡΟΣΟΧΗ**:

Διαβάζοντας βιβλία του Δημήτρη Επικούρη, εγώ σαν το άτομο που σας τα σύστησα δεν φέρω καμία απολύτως ευθύνη εάν υποπέσετε στον κίνδυνο του «**εθισμού**» του νεο-Ελληνικού γραπτού λόγου. Όσοι διάβασαν έστω κι ένα βιβλίο του, βρέθηκαν στην δυσάρεστη θέση να εμπλουτίσουν την βιβλιοθήκη τους και με άλλους «Έλληνες» συγγραφείς και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην έχουν έπειτα τα απαιτούμενα χρήματα για να πληρώσουν την «Περαίωση» που ζητάει η κυβέρνηση και κατέληξαν στο «φρέσκο».

Όμως, θα διαπιστώσετε ότι ΟΥΔΕΙΣ συγκρίνεται με την εφευρηματικότητα των λέξεων, φράσεων και με το ανεπανάληπτο-απροσδόκητο «σασπένς» που δίνει σε κάθε κεφάλαιό του ο Δημήτρης. Ιστορίες αληθινές, βγαλμένες μέσα από την καθημερινή μας Ελληνική πραγματικότητα.

Ιστοσελίδες με τα βιβλία του Επικούρη, καθώς και συνεντεύξεις του σε περιοδικά, εφημερίδες και ραδιοφωνικούς σταθμούς:

<http://www.hellasforever.gr/books.html>

<http://www.hellasforever.gr/mousiki.html>

<http://www.dablues.gr/epikouris.html>

*****

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

« Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ »

«Καλύτερα να χαθείς παρά να μισείς και να φοβάσαι».

Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844-1900 , **Γερμανός φιλόσοφος**)

Ο ενθουσιασμός του για το σάζι και η γνωριμία του με τον Αρμένη, τον βοήθησαν αρκετά να ξεφύγει έστω και για λίγο από την μονοτονία της ζωής του. Σιγά-σιγά όμως, η απέραντη μοναξιά του πήρε και πάλι το δρόμο της επιστροφής στη ψυχή του. Άρχισε ξανά να κλείνεται στον εαυτό του και να αδιαφορεί για όλα γύρω του. Μισούσε τη ρουτίνα της καθημερινότητάς του βλέποντας πως ο ίδιος βαρετός κύκλος επαναλαμβανόταν αργά και σταθερά.

Εύκολα θα μάντευε κανείς το γιατί ο Τζέημς μισούσε τα Σαββατοκύριακα. Σπάνια κοιμόταν τα βράδια του Σαββάτου και της Κυριακής, αν και τα περνούσε κουκουλωμένος στο κρεβάτι του. Ήτανε γι' αυτόν, εδώ και πολλά χρόνια, μέρες κρύες, μοναχικές, γεμάτες από έναν ανεξήγητο ψυχικό πόνο και κατάθλιψη.

Η υπόλοιπη βδομάδα δε τον πείραζε και τόσο. Είχε το Πανεπιστήμιο, τις διαλέξεις του, και τους φοιτητές που τον περιτριγύριζαν. Όταν δεν υπήρχε χρόνος αρκετός για να αντιμετωπίσει πρόσωπο με πρόσωπο την παράξενη φύση του, που από παιδί τον καταδίωκε και τον οδηγούσε σε μια περίεργη ταξινόμηση συναισθημάτων και φόβων, σε συμπεράσματα για τον κόσμο, την κοινωνία και τον άνθρωπο, ο Τζέημς αισθανόταν καλύτερα.

Έπειτα, ήταν και αυτοί οι καλοπερασάκηδες συνάδελφοι και οι φίλοι του καλού καιρού. Αυτοί που πιστεύανε πως ήταν σπόροι ή θύματα μιας θεϊκής, συμπαντικής παρέμβασης. Ορισμένοι κολλάγανε δίπλα του, για να συγκρίνουν τους εαυτούς τους με τον δικό του και να τονώσουν την πεποίθησή τους πως τα κατάφεραν καλύτερα στη ζωή, εκφράζοντας έναν αρρωστημένο και κακόγουστο οίκτο για την δικιά του στάση απέναντι στον κόσμο και την κοινωνία. Άλλοι πάλι, τον χρησιμοποιούσαν σαν ένα τοίχο δακρύων, για να βρίσουν την αδικία της ζωής, που τους στέρησε την υλική επιτυχία.

Τους είχε βαρεθεί όλους. Όμως τα Σαββατοκύριακα ήτανε πάντα κάτι περισσότερο από μέρες διανοητικής ταλαιπωρίας, γιατί είχε τον χρόνο να επανεξετάσει την μέχρι τώρα πορεία του, να την ανακρίνει σαν αμείλικτος εισαγγελέας και να παραδοθεί στον φόβο της μιζέριας και του χρόνου που κυλούσε και έβαφε με βαθύ γκρι χρώμα τα μαλλιά και την ψυχή του.

Στους άλλους, όλα τούτα φάνταζαν αλλόκοτα. Δεν μπορούσαν να εξηγήσουν πως ένας άνθρωπος με μια τέτοια θέση και τόσες υψηλές γνωριμίες, αισθανόταν τόσο μόνος. Τελευταία είχε αρχίσει να χειροτερεύει.

Δήλωνε πια ανοιχτά πως βαριόταν τα πάντα. Κάθε μικρό πράγμα, κάθε μικρή επαφή με την καθημερινότητα, που τόσο μισούσε, του θύμιζε πόσο ασήμαντα ήταν όλα. Τα μάτια του είχαν αρχίσει να φορούν σακούλες και ρυτίδες, που χόρευαν γύρω από αυτά, θυμίζοντάς του πως και αυτός αποτελούσε ένα κομμάτι του κύκλου όλων των ζωντανών πλασμάτων. Αισθανόταν πως η διαδικασία της κυτταρικής του παρακμής όχι μονάχα είχε αρχίσει, αλλά και επιταχυνόταν ανεξέλεγκτα από την καθημερινή του ρουτίνα.

Είχε κατά καιρούς μεταβάλει σε χόμπι του την διακόσμηση του διαμερισμάτος του. Για λίγο βρέθηκε στην αγκαλιά κάμποσων ωραίων γυναικών, όταν αισθανόταν τελείως στεγνός από ενεργητικότητα και εκτίμηση για τη ζωή. Δεκάδες βιβλία είχαν λεπτομερώς φωτογραφηθεί από το μυαλό του αλλά οι γνώσεις που αποκόμιζε, τον έκαναν να νοιώθει ακόμα πιο στείρο. Το μυαλό του είχε μεταβληθεί σ' ένα ατέλειωτο κουβάρι σκέψεων, διλημάτων και φόβων.

«Πρέπει να παντρευτείς. Αυτό είναι που σου λείπει. Πρέπει να βρεις μια καλή κοπέλα, ηθική από οικογένεια και θρήσκα», του έλεγε συχνά πυκνά η κυρία Μακντέρμοντ, μια παχουλή γραμματέας του τμήματος κλασικών σπουδών του πανεπιστημίου.

Οι φορές που διαπραγματεύτηκε με την ιδέα να φτιάξει μια κάποια κοινωνικά αποδεκτή οικογένεια, δεν ήταν λίγες. Καταλάβαινε πως θα πρέπει να ήταν όμορφα να βλέπει κανείς τα παιδιά του να μεγαλώνουν. Όμως, στο τέλος πάντα κάτι

συνέβαινε και το μυαλό του κλωτσούσε με μανία αυτές τις σκέψεις. Δεν ήθελε να αισθάνεται υπεύθυνος για την ευτυχία των άλλων. Πίστευε πως όταν είσαι μόνος, μπορείς να κουβαλάς το κουφάρι σου όπου εσύ θέλεις και να πίνεις τους χυμούς της δικιάς σου μιζέριας, χωρίς την ενοχή ότι κατέστρεψες τα όνειρα και τις ελπίδες κάποιας άλλης ύπαρξης.

Ακουγόταν ίσως εγωιστικό αλλά τον γέμιζε μέσα του.

«Ένας μέτριος άνδρας παντρεύεται μια μέτρια γυναίκα, αποκτούν μέτρια παιδιά. ζουν μια μέτρια ζωή και τελειώνουν μ' έναν μέτριο θάνατο. Πόσο μέτρια φαίνονται όλα αυτά.....» αναρωτιόταν συχνά.

Μέσα στην αφόρητη πλήξη του, ο Τζέημς σαγηνεύτηκε από την πρόσκληση ενός Έλληνα φοιτητή του να επισκεφθεί το Αιγαιοπελαγίτικο νησί του. Ο Κωνσταντίνος ήταν νησιώτης, αλλά σαν φοιτητής στο πανεπιστήμιο της Αθήνας είχε ζήσει στην πρωτεύουσα κάμποσα χρόνια. Τελειώνοντας το πανεπιστήμιο, βρέθηκε στο Πρίνστον για μεταπτυχιακές σπουδές στην αρχαία Ελληνική φιλοσοφία. Τα καλοκαίρια που γυρνούσε στο νησί, μιλούσε σ' όλους τους παλιούς του φίλους και τους συγγενείς του για τον καθηγητή του τον Τζέημς Ντεμπούα, ο οποίος γνώριζε όσο κανείς άλλος την ιστορία του Ελληνισμού από τα προϊστορικά ακόμα χρόνια. Όλοι τους αλλά πιο πολύ ο παππούς του Κωνσταντίνου, ο γερο Κωνσταντής ο Αϊβαλιώτης, νοιώθανε μαγεμένοι κάθε φορά που το όνομα του Τζέημς σκορπιζόταν στον αέρα.

«Να τον φέρεις να τον γνωρίσουμε. Θα τον φιλοξενήσουμε εδώ και θα τον πάρω και στα ψαρέματα μαζί μου» έλεγε ο παππούς, ο γερο Κωνσταντής.

Φτάσανε μαζί στην Αθήνα ένα καλοκαιρινό πρωινό. Το μικρό διαμέρισμα του Κωνσταντίνου στου Γκύζη, ίσα-ίσα που χωρούσε μαθητή και δάσκαλο με τα πράγματά τους. Πέσανε για ύπνο αποκαμωμένοι και το βράδυ περιπλανήθηκαν στα στενά της Πλάκας.

«Θα πάμε στο νησί, αλλά πρώτα θα ήθελα να με συντροφέψεις στην Ακρόπολη, στους Δελφούς και την Επίδαυρο. Αν θες να κατεβείς πιο νωρίς στο νησί σου, το καταλαβαίνω. Εγώ όμως το χρωστάω στους θεούς των προγόνων μου να επισκεφθώ τα λημέρια τους πριν βρεθώ το νησί σου».

«Όχι δάσκαλε. Θα σε συντροφέψω. Θέλω και εγώ να νοιώσω ξανά σαν αρχαίος Έλληνας. Μάλιστα σχεδιάζω, όταν φτάσουμε με το καλό στο νησί, να ψάξω να βρω ένα φίλο του παππού μου να μας πάει και στη Δήλο. Έχει καϊκι μεγάλο και πολύ καλοτάξιδο».

«Στη Δήλο; Ω! μα τι μου λες τώρα Κωνσταντίνε..... Ξέρεις τι είναι για μένα να λουστώ με το φως του Απόλλωνα;» έκανε γεμάτος συγκίνηση ο Τζέημς.

Οι μέρες πέρασαν γεμάτες συγκίνηση και θαυμασμό για τον Κωνσταντίνο αλλά και για τον Τζέημς, που ένοιωθε πως η ψυχή του χοροπηδούσε δυνατά και παράξενα τώρα που τα πόδια του πατούσαν για πρώτη φορά χώματα ιερά και λατρεμένα.

Όταν το καράβι πλησίασε το λιμάνι του όμορφου κατάλευκου νησιού, ο Τζέημς γέμισε με δέος. Δεν είχε ξανά αντικρίσει νησί Ελληνικό, χρώματα τόσο έντονα, θάλασσα γαλανή και ήλιο ζωοδότη και χαρμόσυνο.

Ο γερο Κωνσταντής τους περίμενε στο λιμάνι. Άνοιξε αμέσως την αγκαλιά του και τους έσφιξε δυνατά και τους δύο. Τραβήξανε για το σπίτι. Στο κατώφλι, όλη η οικογένεια του Κωνσταντίνου περίμενε να δει το σπουδαγμένο παλικάρι αλλά και αυτόν τον περιβόητο καθηγητή, τον Τζέημς που ήτανε και Έλληνας.

Ο Τζέημς τους αγκάλιασε όλους και με άπταιστα Ελληνικά τους ευχαρίστησε που τον δεχόντουσαν στο σπίτι τους.

Άλλαξε με όλους κάμποσες κουβέντες. Τους είπε πως ο Κωνσταντίνος ήταν ένας άριστος φοιτητής με πολύ μεγάλες προοπτικές, τους μίλησε και λίγο για τις δικές του ρίζες, τις Ιωνικές.

Δάκρυσε ο παππούς και κίνησε για την κουζίνα. Γύρισε πίσω μ' ένα πιάτο με λιαστές ντομάτες, μυζήθρα και παστές σαρδέλες. Το πρόσφερε στο Τζέημς που χαμογελώντας το άρπαξε και έχοντας αφήσει τις ντροπές κατά μέρος, βάλθηκε να μπουκώνει το στόμα του. Γεύσεις γι' αυτόν παράξενες και σπάνιες. Ρούφιξε λίγες γουλιές νερό και χτυπώντας την πλάτη του παππού τον ευχαρίστησε.

Ο παππούς καταχάρηκε. Γέμισε χαμόγελα το πρόσωπό του.

«Τα ξέρεις τα Ελληνικά καλά παλικάρι μου. Μπράβο σου. Άντε τώρα, να σας αφήσουμε να ξαποστάσετε και μετά με το καλό να τα πούμε. Το έχω καημό να μάθω και εγώ για τη ζωή στους ουρανοξύστες και τα μαγαζιά με τα ατέλειωτα πατώματα» είπε ο γερο Κωνσταντής στον Τζέημς.

Ο Τζέημς γύρισε τα μάτια του προς τον θαλασσόλυκο παππού και του είπε χαμογελώντας:

«Μακάρι να μπορούσα να τη μιλήσω και εγώ όπως και εσύ, για να ακούω τη μουσική της γλώσσας της Ελληνικής κάθε φορά που ανοίγω το στόμα μου. Είσαι τυχερός που ζεις εδώ, μακριά απ' όλα αυτά. Εδώ που ζεις προστατεύεις την ψυχή σου. Μη ζηλεύεις λοιπόν εμάς εκεί κάτω που ζούμε χωρίς τον ήλιο. Το ήλιο τον δικό σας. Τον ήλιο και τη θάλασσα της Ελλάδας».

Οι μέρες περνούσαν ευχάριστα με την οικογένεια του Κωνσταντίνου, με τον παππού καρτερικά να περιμένει τον καθηγητή να πει το «ναι» σε μια μικρή ψαρευτική εξόρμηση. Τη βάρκα του την είχε πουλήσει πριν μερικά χρόνια γιατί φοβότανε τον έρωτά του με τη θάλασσα. Δεν ήταν λίγες οι φορές που αγνόησε τον καιρό και το κύμα και βρέθηκε ξεστρατημένος μέρες ολόκληρες σε ξερονήσια που δεν υπάρχουν σε χάρτες, χωρίς νερό και τσιγάρα περιμένοντας κάποιο ψαροκάϊκο να τον τραβήξει πίσω στο νησί.

Όταν με το καλό ο Τζέημς είπε το «ναι», ο καιρός χάλασε και άρχισε να ψιλοβρέχει. Όμως ο γερο Κωνσταντής δεν πτοήθηκε. Το ψιλοβρόχι δεν τον τρόμαζε καθόλου. Ήτανε συνηθισμένος όχι μόνο στα μπουρίνια και τις βροχές, αλλά και στις ζωής τους ξαφνικούς αέρηδες και τα αναπάντεχα ξεσπάσματα. Άρπαξε τα καλάμια του, το βαλιτσάκι μ' όλα του τα εργαλεία της ψαροσύνης και ξεπόρτισε για το λιμάνι. Ο Τζέημς και ο εγγονός του πήγαιναν ξωπίσω του αγουροξυπνημένοι, κρατώντας σφιχτά δύο μεγάλες πήλινες κούπες γεμάτες καφέ .

Χάραμα και ο γερο Κωνσταντής είχε σχεδόν τελειώσει ένα πακέτο άφιλτρα τσιγάρα γλυκοσέρτικα. Φτάνοντας σε μια παλιά αποθήκη πίσω από το λιμάνι, άπλωσε ένα

καταλερωμένο σελτέ σε μια γωνιά του μουράγιου δίπλα στην πιο σκουριασμένη δέστρα κι' άρχισε να δολώνει τα τέσσερα πεταχτάρια του με αλατισμένη γόπα που' χε φυλάξει σ' ένα παλιό ψυγείο πάγου, έπαθλο από ένα μεταμεσονύκτιο παιχνίδι σκληρής πρέφας σ' ένα καφενέ του νησιού πριν από χρόνια. Τίναξε τα πεταχτάρια μακριά, τ' άπλωσε πάνω στον αλμυριασμένο σελτέ και κοίταξε στον ουρανό. Τα σύννεφα είχαν μαζευτεί και η βροχή άρχισε να δυναμώνει. Αυτός όμως εκεί, απίκο. Δεν ήθελε να το κουνήσει λες και του' χε χαμογελάσει ο Ποσειδώνας, σαν να του είχε υποσχεθεί ο Νηρέας ότι θα του'στελνε ψάρια στις πολυαγκίστρες του. Δεν πέρασε πολύ ώρα και ένας μεγάλος γερολάβρακας τράβηξε με λύσσα ένα απ' τα καρούλια του με την τριχιά να τεντώνεται απότομα σαν να την κουνούσε με ορμή κάποιο αόρατο μαγικό χέρι. Χαμογέλασε ο γερο Κωνσταντής και άρπαξε αμέσως το καρούλι στα χέρια του. Άρχισε να παίρνει και να δίνει τριχιά αλλά ο γερολάβρακας άρχισε να κάνει γερά τσαλίμια και βουτιές προσπαθώντας να ξεφύγει από το πεπρωμένο του.

Όμως ο παππούς ήτανε καλός μάστορας στο δούλεμα της τριχιάς. Από πεντέμισι χρονών στην αγκαλιά της ψαροσύνης. Προσφυγόπουλο από το Αϊβαλί, στα δεκάξι του βρέθηκε στον αφιλόξενο Πειραιά ψαρεύοντας με βελόνες και κουβάρια κλωστής που έκλεβε από τη μανταρίστρα μάνα του. Περνούσε όλη του τη μέρα στο χαμαλίκι φορτώνοντας και ξεφορτώνοντας καράβια που μπαινόβγαιναν στο λιμάνι. Εκεί γνώρισε και τον πεθερό του ο γερο Κωνσταντής. Ο πεθερός του ήταν μεγάλος караβοκύρης και θαλασσόλυκος. Αρβανίτης θαλασσινός απ' το Τσιρίγο, αυστηρός και σφιχτός με τον παρά του.

Δίκαιος όμως και πολύ έξυπνος. Είδε την προκοπή στα μάτια του νεαρού Κωνσταντή και σύντομα τον έκανε γαμπρό του. Τα χρόνια πέρασαν και ο Κωνσταντής ακολουθώντας τον πανέξυπνο πεθερό του, βρέθηκε σε τούτο το νησί που τότε άκμαζε οικονομικά και ήτανε μεγάλο εμπορικό κέντρο. Ο χρόνος σιγά-σιγά τον έκανε πρώτα πατέρα και μετά παππού. Αγαπούσε πολύ την οικογένειά του, τα παιδιά του, τα εγγόνια του αλλά τη θάλασσα πιο πολύ απ' όλους. Η θάλασσα ήτανε το βασίλειό του, το απάγκιο του, το μεγάλο του μεράκι.

Ο λάβρακας σωριάστηκε φαρδύς πλατύς στο μουράγιο και σε λίγη ώρα τον ακολούθησε ολάκερη η φαμίλια του.

Δώδεκα λαχταριστά κομμάτια μάζεψε ο παππούς, ο γερο Κωνσταντής εκείνο το ξημέρωμα.

Στο δρόμο για το σπίτι, πέρασε πάνω στον παπά του Αϊ Δημήτρη. Ο πάτερ Ευγένιος ήτανε ο μόνος κληρικός του νησιού που έλεγε μιά γλυκιά «καλημέρα» στον Κωνσταντή. Όλοι οι άλλοι παπάδες, όχι μόνο δεν του μιλούσανε αλλά και τον κατασυκοφαντούσαν αποκαλώντας τον «δαίμονα» και «αντίχριστο».

Ο Κωνσταντής δεν ήτανε καλός χριστιανός ή μάλλον, δεν ήτανε χριστιανός καθόλου. Όχι μόνο δεν πάταγε στις εκκλησιές αλλά συχνά τα' βαζε και με τους παπάδες.

Τους αποκαλούσε «ελπιδεμπόρους», «πραματευτάδες του θανάτου», και «κηφηναριό».

«Εγώ ρε σεις δεν είμαι σπέρμα του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Αβεσαλώμ. Είμαι Έλληνας ρε, πάρτε το χαμπάρι.

Οι δικοί μου οι πρόγονοι είναι ο Σωκράτης, ο Λεωνίδας και ο Μέγα-Αλέξαντρος. Δεν σας γουστάρω καθόλου για τα ψέματα που λέτε και για τα παραμύθια που πουλάτε

στις γριούλες για να τους παίρνετε τις λιγοστές οικονομίες τους, τάχα για να τους σώσετε την ψυχή. Εγώ δεν θα πεθάνω ποτέ. Απλά κάποια στιγμή θα βγω από το σώμα μου και θα ξαναγεννηθώ. Η δικιά μου η ψυχή δεν θέλει σώσιμο. Η δικιά σας θέλει ρε.....».

«Καταραμένε, αμαρτωλέ, ειδωλολάτρη, παγανιστή, θα λειώσεις στην κόλαση» του έλεγαν συχνά πυκνά οι παπάδες του νησιού όποτε τύχαινε να τον συναντήσουν στο λιμάνι. Αυτός όμως πάντα γελούσε φωναχτά και το ευχαριστιότανε. Του άρεσε να τους σιγκλάει.

Κάπου-κάπου, άμα το λαρύγγι του διψούσε για καμιά ρακή, πήγαινε μονάχος στον καφενέ και αφού κερνούσε ψάρια το μαγαζί είτε έλεγε και δυό λόγια για τους Ίωνες προγόνους του, είτε έξιψε τις μνήμες του καιμίλαγε για τους Τσέτες, τη φωτιά και το αίμα του προδομένου Ελληνισμού της Ιωνίας.

Στα γερόντια του καφενέ, άρεσε ο Κωνσταντής. Το αριστοφανικό του ύφος αλλά και το βαρύ του το ζεϊμπέκικο ήτανε πραγματικά ένας αέρας που όμοιό του δεν είχε γνωρίσει το νησί. Πρόσωπο ηλιοκαμένο, χέρια ροζιασμένα, μια πλάτη γεμάτη πληγές από το χαμαλίκι μα ψυχή που' βραζε μες το μέλι και το μπρούσκο το κρασί της καλοσύνης. Ψυχή άφθαρτη και άκακη. Ανήσυχη, τολμηρή και μπερμπάντισα. Λες και την είχε σμιλέψει ο Διόνυσος με τα ίδια του τα χέρια.

Οι μέρες πέρασαν. Δάσκαλος και μαθητής έπρεπε να επιστρέψουν στον κόσμο τον νέο απ' την άλλη μεριά του Ατλαντικού.

Γυρίσανε φορτωμένοι με αρώματα, χρώματα και αναμνήσεις. Ο Τζέημς ένοιωθε τη φιγούρα του γερο Κωνσταντή να ανακατεύεται με τις μνήμες του δικού του παππού με φόντο αρχαία αγάλματα και μνημεία, ολόγιομα φεγγάρια, μεθυσμένους ήλιους, γαλάζια ουράνια και ξεχασμένη ιστορία. Την ιστορία του λαού που φώτισε τον κόσμο αλλά το ξέχασε και συνάμα το ξέχασε και όλος ο κόσμος.

.....

.....

.....

.....